

Skutky apoštolov

(v moci Ducha Svätého)

Od obyčajného života k večnému životu - Skutky 14. kapitola.

-Z 13. kapitoly je vidieť dve reakcie ľudí na Evanjelium:

>> SK 13,45: „Ale Židia, keď videli zástupy, naplnení závišťou, odporovali tomu, čo Pavel hovoril, a rúhali sa.”

>> Sk 13,48: „Keď to počuli pohania, zaradovali sa, velebili slovo Pánovo a uverili všetci, ktorí boli určení na večný život.”

-Ježiš toto predpovedal, že nie všetci uveria v Evanjelium, dokonca tým myslel aj židovský národ. (Mk 2, 18- 22: starí budú ťažko prijímať nové, hoci pravdivé veci. Otázočka: Sú pohania “nové mechy?”)

„Jánovi učeníci a farizeji sa postili. Prišli k nemu a pýtali sa: „Prečo sa Jánovi učeníci a učeníci farizejov postia, a tvoji učeníci sa nepostia?“ Ježiš im povedal: „Vari sa môžu svadobní hostia postiť, kým je ženích s nimi? Dokiaľ majú medzi sebou ženícha, nemôžu sa postiť. No prídu dni, keď im ženícha vezmú; potom, v ten deň, sa budú postiť. Nik neprišíva na starý odev záplatu z novej látky, lebo záplata vytrhne kus z neho, nové zo starého, a diera bude ešte väčšia. A nik nevlieva mladé víno do starých mechov, lebo víno mechy roztrhne a vyjde nazmar aj víno aj mechy, ale nové víno do nových mechov.”

-V Ikonii sa stalo to isté, ako v Pisidskej Antiochii: znova kázali Evanjelium a synagoga sa názorovo rozdelila na dve skupiny: za Pavla a proti Pavlovi. Pavel neobišiel príkaz Pána Ježiša, aby bolo Evanjelium zvestované najprv Židom. (“Najprv vám sme museli kázať slovo Božie; ale keď ho zavrhuje a nepokladáte sa za hodných večného života, ajhľa, obraciame sa k pohanom.” SK 13,46”)

-Ľudia uviaznutí v tradícií, ktorá striehne v každej cirkvi - i v tej letničnej, “živšej” a v iných malých cirkvičkách, ťažko prijímajú nové pravdy o viere. Hlavne, keď je veľmi radikálna a pripomína človeku, že kdesi na tej cesty viery zastal, alebo dokonca odbočil na zlú cestu. Deje sa to preto, že naše myšlienky, názory, postoje nie sú ovplyvňované pravidelne božím Slovom, že skutky nie sú obmývané Kristovou krvou odpustenia. Často je to preto, že nenaslúchame Duchu Božiemu, kam nás vedie, nové myšlienky, ktoré nám dáva pokladáme za výplod našej fantázie, za niečo neuskutočiteľné. Preto ich zavrhneme. Je napísané: Ducha božieho neuhášajte a nezarmucujte! (Tes. 5,19, Ef 4,30 a aj inde) Tiež je to prípad Reformácie, ktorá nemá zostať zakonzerovaná v 16. storočí.

-V Lystre apoštolovia nešli do synagogy, išli oveľa osobnejšie: stretli chromého muža, ktorého Pavol uzdravil. (Podobný príbeh je v SK 3. kap. keď Peter uzdravil chromého pri bráne. Peter uzdravil vtedy Žida a tu Pavol jedného z pohanov.) Božia moc bola rovnako potvrdená aj pre pohanov, nie iba pre židov.

-Zázrak uzdravenia ich ale nevedol k obráteniu sa k pravému Bohu. Chceli apoštolom obetovať býky a považovali ich za bohov: Hermesa a Zeusa. Nevieme, či Pavel predtým s ľuďmi hovoril o Evanjeliu, aby vedeli, komu majú ten zázrak prisúdiť, či nie. Pohania v Lystre ho pričítali Zeusovi a Hermesovi. Týchto bohov poznali, týmto bohom slúžili, tak zázrak uzdravenia pokladali za ich diel.

-V tejto dobe sa stretávame s niečím podobným. Z mnohé dobré veci, zmeny životom, oslobodenia zo závislostí, záchranu života... pripisujú ľudia vďačnosť nie Bohu, ale rôznym veciam, ktorým veria: jedny mystike, iní kartám, osudu, tarotu, veštábam, hviezdám, horoskopu, náhode, relativite, fyzik. zákonom... všeličomu. Ako kresťana by sme mali poukázať ľuďom na to, že tieto dobré veci sú nie z hviezd a z vyplneného snára... ale z o Boha. Takto im pomaly prinášať a ponúkať iný pohľad na iný (boží, kresťanský) pohľad na život.

-Týmto ľuďom, pohanom v Lystre nemohol Pavel vydať svedectvo z ich dejín, ako to urobil židom v Antiochii, lebo toto boli pohania, Mojžiš, Abrahám... to im nič nehovorilo. Dal im pred oči to, čo mohli poznať. v. 14-18 *“Keď to apoštolovia Barnabáš a Pavel počuli, roztrhli si rúcha a vybehnúc k zástupu hlasno volali: Čo to robíte, mužovia? Aj my sme ľudia vám podobní a zvestujeme vám evanjelium, aby ste sa od tých márností obrátili k živému Bohu, Stvoriteľovi neba a zeme, mora i všetkého, čo je v nich, ktorý v pominulých pokoleniach nechal všetkých pohanov chodiť po ich cestách, hoci sa aj nenechal bez osvedčenia, ale činil dobre, dával vám z neba dažde a úrodné časy a naplňoval vás pokrmom a potešením.”* Veľmi primitívna kázeň, bez zvesti o Ježišovi, o kríži, o pokáňaní...dokonca im ani nevytýka, že ich radosť nie je z Krista (o ktorom nevedeli), ale “iba” z uzdravenia.

-Toto je východiskový bod pre zvestovanie Evanjelia aj pre dnešok. Hovoriť o potrebe pokáňania, o Ježišovi, o Bohu, o spasení... a ďalšími (100% pravdivými) “cirkevnými frázami” je často zbytočné. Ľudia na to nepočúvajú. Počúvajú však na to, keď im na základe ich života, ich skúseností, udalostí a situácií poukážeme minimálne na existenciu “niekoho tam hore”, na Boha. Toto je cesta “predpríprava” človeka na slovo o pokáňaní, o Kristovi, modlitbe, Biblii, o obrátení, o cirkvi. Je to o nič menej dôležitá cesta a práca, ako priame zvestovanie Evanjelia. Nestačí však zostať pri psychologickej porade, ako si zlepšiť život, ako odpustiť, lebo je to zdravé, to nie je cesta k spaseniu.

-Príbeh Ježiša a ženy Samaritánky z J 4,5-42 hovorí presne po takej predpríprave.

-Po kameňovaní odišiel od 100km vzdialenej Derby.

“Potom, keď v tomto meste zvestovali evanjelium a získali mnoho učeníkov, vrátili sa do Lystry, Ikónie a Antiochie; utvrdzovali duše učeníkov povzbudzujúc ich, aby zotrvali vo viere, a že: Cez mnohé súženie musíme vojsť do kráľovstva Božieho. Nato po cirkevných zboroch ustanovili starších a na modlitbách a pôstoch porúčali ich Pánovi, v ktorého uverili.
(47.-57.n.-l.)

-Založili takto nové cirkevné zbory, s vlastnou správou a nechávajú ich žiť vo viere, pod dozorom starších. Cirkev nestojí na dobrých rečníkoch, stojí na Duhu Svätom. On udržuje cirkev.

-Pavlova 1.cesta ukazuje, že cez rôzne jednoduché situácie a veci sa božie kráľovstvo dostáva k ľuďom - od jednoduchého k zložitému, od všeobecného ku konkrétnemu, od časného života k večnému.